

עיתון התורה

הרב שלמה לוונשטיין שליט"א

לקט פירושים מתוך שיעור פרשת שבוע
בביהכ"ס "דברי שיר" רח' זכריה 4 ב"ב יום חמישי בשעה 22:00

גליון מספר 265

וילך - יום כיפור

למנכ"ל החברה, או לסגנה, או שעומדים פשוט לפטר אותו, אך מכל מקום דבר אחד ברור לו היטב – אם התחילה חפיפה, הוא לא ישאר עוד בתפקידו... עומד אדם – מסיים ה"חפץ חיים" – ומחזיק בהתרגשות בבנו הנולד לו. כאן המקום להזכירו: נולד לך ילד? – מזל טוב! תקופת ה'חפיפה' התחילה...

"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" (לא, יב)

ברש"י: האנשים - ללמד. והנשים - לשמע. והטף - למה בא, לתת שכר למביאייהם.

מספרת הגמרא (חגיגה ג ע"א): מעשה ברבי יוחנן בן ברוקה ורבי אלעזר בן חסמא שהלכו להקביל את פני רבי יהושע בפקיעין.

אמר להם: "מה חדוש היה בבית המדרש היום?"

אמרו לו: תלמידיך אנו, ומימיך אנו שותין.

אמר להם: "אף על פי כן, אי אפשר לבית המדרש בלא חדוש, שבת של מי היתה?"

- "שבת של רבי אלעזר בן עזריה היתה".

- "ובמה היתה הגדה היום?"

אמרו לו: "בפרשת הקהל".

- "ומה דרש בה?"

- "הקהל את העם האנשים והנשים והטף". אם אנשים באים ללמד, נשים באות לשמוע, טף למה באין? כדי לתן שכר למביאייהן.

- אמר להם: "מרגלית טובה היתה בידכם ובקשתם לאבדה ממני!"

מדוע הגדיר רבי יהושע חדוש זה כ"מרגלית טובה"?

באר ה"משך חכמה": כידוע, אמו של רבי יהושע, כשהיה קטן, הניחתהו בבית המדרש לספוג את הקדשה.

אם כן, אומר רבי יהושע, כך נהגה אמי, ועבורי הנהגה זאת היא מרגלית טובה לאין שעור!

הש"ך באר שלרבי יהושע הקשה, מדוע הקב"ה ממית ילדים בעודם קטנים רח"ל. בשלמא אדם מבגר מת עקב חטאיו, אך לילדים קטנים הלא אין חטאים ומפני מה מתים הם?

ואם תאמר שנענשים הם בחטאי אבותם - מדוע בחר הקב"ה דוקא בעונש זה, להביאם לעולם ולקחתם אחרי תקופה קצרה?

כששאל אותם, אם כן, רבי יהושע: מה דרשו היום, ענו לו: "טף למה באים" - לעולם הזה? והתשובה היתה: "כדי לתן

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום" (לא, א-ב)

בפסוק הראשון נאמר שמשה דבר לפני ישראל, ובפסוק השני נאמר שהוא אמר להם – ויש להבין מהו ההבדל בין דבור לאמירה, ומדוע שנה הכתוב את לשונו בין הפסוקים:

אלא, שדבור נעשה בלשון קשה, ואלו אמירה – בלשון רכה, ומבאר ה"לקוטי בתר לקוטי" בשם "תולדות יעקב יוסף"

שלצדיקים דבר משה בלשון קשה, ואלו לאנשים הפשוטים יותר נקט בלשון רכה, על מנת שלא יברחו מבוהלים מלפניו.

נמצינו למדים, שיש להתאים את סגנון הדבור לשומע, ולדעת עם מי מתאים לדבר קשות, ועם מי אפשר להצליח יותר בדבורים רכים ומסבירי פנים.

בענין זה מסופר, שבאחד הימים הגיע המשגיח דמיר, רבי ירחם ליבוביץ זצ"ל, למקום כלשהו והחל לדבר בלשון קשה ובתוכחה גלויה אל השומעים.

בעלי הבתים ששמעו את סגנון דבורו התובעני, התקשו לעמד בכך, והחלו להשמט מן האולם אחד אחד בעצומה של הדרשה.

כשראה זאת רבי ירחם הגיב ואמר: כאשר הספרדים הגיעו ליבשת אמריקה לפני מאות שנים, הם רכבו על סוסים.

האינדיאנים, שראו אותם, נבהלו מאד – ונפוצו לכל עבר בזעקות אימה. מימיהם לא ראו יצור משנה כל כך – חצי אדם וחצי חיה...

הנוטשים את המקום כאן לא הבינו אותי – סיים רבי ירחם – אני דברתי אל היסוס' שבהם, הלא הוא היצר הרע, שאליו יש לדבר קשות, אך הם נעלבו כי הסיקו שאני מדבר אליהם...

"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" (לא, יב)

מסר רב משמעות טמון בילדים שבהם זכה הבורא את האדם, ואודותיו ממשיל ה"חפץ חיים" את המשל הבא:

עובד לו אדם במשרד כלשהו במשך ארבעים שנה משעה שמונה ועד חמש במשרה מלאה. באחד הימים, מגיע המעביד אל העמדה שלו בלוויית אדם זר ובלתי מוכר.

הוא עורך ביניהם הכרות קצרה: הכר נא, יהושע, את יעקב – העובד החדש שלנו. אני ממנה אותך ללמד אותו מה אנו עושים כאן ולהדריך אותו בעבודה. מרגע זה הוא עובד כאן לצידך לתקופת חפיפה.

יהושע, העובד הוותיק, אינו יודע את סיבת השנוי. הוא אינו יכול לנחש אם הוא עומד להתקדם מן התפקיד ולהפוך

חוזר בתשובה, הופכים כל ראשי ה'מאפיה' לזכים וטהורים!?

אלא אומר העיון יעקב, אין הכוונה שתשובה של אחד היא במקום תשובה של אחרים, אלא שאם אדם אחד עושה תשובה אמיתית, הוא מסיר את חרון האף מהעולם, ואז לאחרים די בתשובה של ודוי דברים, ומתקבלת תשובתם אף שאינה מושלמת.

זהו שנרמז כאן: "שובה ישראל עד ה' אלקיך" - אדם אחד חזר בתשובה שלמה, "עד ה' אלקיך", ולכן: "קחו עמכם דברים" - לכל השאר יספיק ודוי דברים, ובכך ישו בו אל ה' ויתכפר להם.

שבת שובה

"שובה ישראל עד ה' אלקיך"

מפרשת 'נצבים' בחומש דברים, לומדים את פרשת התשובה. בפשטי המקראות דייק **רבי יחזקאל אברמסקי** ומצא רמז לשובה ישראל - מי הם 'ישראל' השבים בתשובה? נתן לחלק אותם לשלש קבוצות, לפי מה שמניע אותם לחזור בתשובה. איש איש ו'אופי' התשובה שלו...

וכך מובא בספר **"מלך ביפיו"**: כתוב בפסוק: "והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה, הברכה והקללה... ושבתי עד ה' אלוקיך" מלים אלו רומזות על הדרגה הנמוכה של התשובה, השייכת למי שפקדו אותו יסורים וצרות, ומתוך כך מרגיש צורך להתקרב לבורא עולם, ומתחיל לפשפש במעשיו וכאשר מוצא במה חטא מתחרט וחוזר בתשובה.

דרגה גבהה יותר של תשובה, היא כשרואה האדם צרות הבאות על זולתו, וחושש על עצמו. הוא מקיש מכך ומבין, שיש דין ויש דין, ואם ימשיך במעשיו הרעים, גם הוא יסבול כרעהו, וגורלו יהיה כגורל חברו. ככתוב: "ונתן ה' אלוקיך את כל האלות האלה על איביך ועל שניאיך אשר רדפוך. ואתה תשוב..."

'תשובה מאהבה' הנה תשובה בדרגה גבוהה ומרוממת ביותר. עליה נאמר: "כי תשמע בקול ה' לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה, כי תשוב אל ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך". כאשר תשוקת האדם היא להשלים רצון קונו וחפץ הוא להדבק בדרכיו ולשמור מצוותיו, הוא שב אל ה' יתברך מרוב אהבתו אותו, על כן מתחרט על עוונותיו וחוזר בתשובה כדי שיזכה להתקרב לבוראו באופן המושלם ביותר.

"שובה ישראל עד ה' א-להיך כי כשלת בעונך"

פרש **האלשיך** הקדוש: ביום הדין, ראש השנה, עשינו תשובה מיראה. הזדונות נהפכו לשגגות.

כעת, **שובה ישראל** - תעלה את רמת התשובה.

עד ה' א-להיך - תשוב מאהבה, תגיע עד כסא הכבוד.

כי - במצב העכשוי.

כשלת - יש עליך 'כשלונות' שגגות.

בעונך - מהזדונות שהיו קדם.

שוב עד ה' מאהבה, וזדונות יתכפרו לך לזכות.

שכר למביאיהם", כלומר הוריהם מקבלים שכר על שהביאום לעולם הזה.

"ועזבתים והסתרתני פני מהם והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות" (לא, יז)

בעלי התוספות פרשו: משל לילד בחדר שעשה מעשים שלא יעשו. בא הרבי ומודיע לאביו: "בנך פשע וחטא נוראות, יש להעניש אותו בכל חומרת הדין!"

אומר האב: "אם אין בררה הנני מסכים שתעניש אותו, אבל אני מצדי לא מסוגל לשמוע את צעקותיו. לכן, עשה לי טובה, והכה אותו רק אחרי שאצא מכאן!"

כך, כביכול, אומר הקב"ה: "והסתרתני פני מהם והיה לאכל". אני לא מסוגל לשמוע את צעקות בני ישראל כשאויביהם מכים בהם, לכן אני מסתיר את פני מהם. אבל את המגיע להם הם יקבלו - "ומצאהו רעות רבות".

"ואנכי הסתר אסתיר פני" (לא, יח)

כתוב במסכת חלין דף קלט ע"ב: שאלו פפונאי לרב מתנה: רמז לאסתר מן התורה מנין? אמר לה: 'ואנכי הסתר אסתיר'.

בספר **"עטרת ישועה"** כתב, כי לא אסתר בלבד, אלא גם מרדכי והמן מרומזים במלים: "הסתר אסתיר פני", שכן - כך הוא הבין - כשמדברים על "אסתר", הכוונה לכל מעשה המגילה, שנכללו בו גם מרדכי והמן. וכיצד באמת נרמזו כאן?

ובכן, אם רוצים להסתיר את האות פ', כותבים את האות ע' מצד אחד [האות שלפניה] ואת האות צ' מצד שני, וכך מסתירים אותה.

אם נקח את המלה "פנים" ונסתיר את אותיותיה, מצד ימין של האותיות "פנים" ישנן אותיות ע, מ, ט, ל, ומצד שמאל - צ, ס, כ, נ. והסך הכל של אותיות אלו עולה בגימטריא שלש מאות ששים ותשע, כגימטריא של "מרדכי המן".

אם כן בפסוק זה מרומזים אסתר, וגם מרדכי והמן.

"שובה ישראל עד ה' אלקיך... קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (מתוך ההפטרה)

"שובה ישראל" נאמר בלשון יחיד. מדוע בהמשך נוקט הכתוב לשון רבים - "קחו עמכם דברים ושובו"?

מתרץ ה"עיון יעקב": **הרמב"ם** בהלכות תשובה מפרט את דרכי השב בתשובה, שהוא צועק ובוכה ומתחנן כל הימים.

מעטים מאד הם האנשים שיכולים לעמוד בכך, ולשוב בתשובה מעולה ומושלמת כזו. אך אם יש אדם אחד שעושה זאת, הוא מסיר את חרון האף מכל העולם כלו!

וכך אמרו חז"ל (יומא פו ע"ב): "תניא, היה רבי מאיר אומר: גדולה תשובה, שבשביל יחיד שעשה תשובה מוחלין לכל העולם כלו, שנאמר: 'ארפא משובתם אהבם נדבה כי שב אפי ממנו'. 'מהם' לא נאמר, אלא 'ממנו'. אדם אחד חוזר בתשובה, והקב"ה מוחל לכל העולם בעבורו.

כיצד נתן לומר, שבשל תשובתו של אדם אחד, נמחל לכל הרוצחים והפושעים על זדונותיהם?! כלום כאשר רב פלוני

כפרות

יש הסבורים שבעשית הסמלים ביהדות הם יוצאים ידי חובתם ונפטרים מכל חובה שהיא, אחת הדוגמאות לכך היא מנהג הכפרות, שבו לאחר סבוב התרנגול מעל לראשיהם, הם משוכנעים שכל עוונותיהם עברו על ראשו, ומעליהם הם פרחו ונעלמו כלא היו...

הפסוק באיכה אומר: **"אני הגבר ראה עני בשבט עברתו. אותי נהג וילך חשך ולא אור. אך בי ישב יהפך ידו כל היום. בלה בשרי ועורי שבר עצמותי"** (ג, א-ד)

ורבי מאיר מפרמישלן דרש אותו על אנשים כאלו ודומיהם, וכך אמר: כאשר רואה התרנגול אנשים מעין אלו, הוא מתבונן בהם ואומר:

"אני הגבר (=תרנגול) ראה עני בשבט עברתו" - האדם המסובב אותי עושה עברות, וסבור הוא להעבירם עלי!... "אותי נהג וילך חשך ולא אור" - אלו הם הנוהגים לעשות כפרות לפני עלות השחר.

"אך בי ישוב" - את מצות התשובה המוטלת עליו, הוא מבקש לקיים בי!

ולכן, "יהפוך ידו כל היום" - הוא מסובב את התרנגול מעל לראשו! ולאחר מכן הוא שוחט אותו: "בלה בשרי ועורי שבר עצמותי"...

יום כיפור

"יום הכפורים כפורים"...

בספרים הקדושים כתוב על יום הכפורים שהוא כפורים, כלומר כיום הפורים. וצריך להבין מהו הדמיון בכלל? כיצד נתן אפילו להשוות ביניהם, ולא עוד אלא שאמרו שהפורים הוא העיקר, ויום הכפורים רק דומה לו - היתכן?!

ה"ילקוט גרשוני" מיישב קושיא נודעת זו בספרו, על פי באורו של ספר יד יוסף לדברי הגמרא במסכת ראש השנה (לב, ב). מובא שם שמלאכי השרת אמרו לפני הקדוש ברוך הוא מפני מה אין ישראל אומרים שירה (הלל) בראש השנה? וה' השיבם, וכי כאשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו - זהו הזמן המתאים לומר שירה?!

וכתב ה"יד יוסף" לפרש, שאם כולם היו צדיקים, הרי היו נכתבים רק לחיים וספרי המתים כלל וכלל לא היו פתוחים לפניו יתברך, אבל כיון שספרי מתים פתוחים לפניו, הכרח הוא שיש בינינו גם רשעים שהם עבדי היצר הרע ולא עבדי ה' ואיך יתכן שיאמרו שירה שכתוב בה "הללו עבדי ה'", הלא הם עבדי היצר הרע.

ולפי זה, אומר ה"ילקוט הגרשוני", מובן מה השייכות בין יום הכפורים לפורים. שאמנם אין הכוונה לדמותם במעלתם, אלא רק בטעם שאין אומרים בהם הלל. שהרי מה הטעם שלא אומרים הלל בפורים? מפני שעדיין עבדי אחשורוש אנו (מגלה יד, א) ואין אנו יכולים לומר "הללו עבדי ה'", וזהו גם הטעם שאין אומרים הלל ביום הכפורים ובראש השנה, כי איך נאמר "הללו עבדי ה'" שעה שעדיין יש בינינו עבדים ליצר הרע.

והנני מוחל במחילה גמורה לכל מי שחטא נגדי

מחילה גמורה אינה דבר של מה בכך, ולעתים נדרשת עבודה עצמית ושבירת המדות, על מנת לנקות את הלב מכל רגשות הטינה.

בספר **"לב אליהו"** מובא בקשר לכך מעשה שספר **רבי אליהו לופיאן** זצ"ל על עצמו. כאשר התגורר בלונדון, נגש אליו אדם אחד ובקש ממנו מחילה, מאחר שהוא פגע בכבודו.

רבנו בקש לשמע במה חטא נגדו, על מנת שיוכל למחול, אך אותו אדם התנגד בכל תוקף לגלות במה הדברים אמורים. הרב הוסיף לדרש במפגיע את גלוי הענין, אך האיש נותר בסרובו העיקש, עד שלבסוף אמר הרב, שאם אינו מספר אין הוא מוחל לו על אותו ענין.

או אז נאלץ האיש לספר את השתלשלות המעשה, שחטא בו נגד הרב. וכאשר שמע זאת רבי אליהו, אמר לו: "דע לך שיכול אני לומר שאני מוחל לך. אך מאחר שהענין הוא אכן חמור מאד, יודע אני שמחילתי לא תהיה שלמה, ולכן אייעץ לך שתשוב כעת לביתך, ותחזור אלי בעוד שבועים. במשך הזמן אשתדל ללמד הרבה מוסר על ענין זה, ומקוה אני כי כאשר תבוא שוב, אצליח למחול לך במחילה גמורה ובלב שלם!" וכך אכן היה.

לבישת הקיטל

כתב הרמ"א בסימן תר"י, נהגו העם ללבוש קיטל ביום הכפורים, משום שהוא בגד מתים, ועל ידי לבישתו לב האדם נכנע ונשבר.

ובספר **"ישמח משה"** הוסיף על הדברים, שבאמת ראוי לכל יהודי למסור את נפשו על קדושת שמו יתברך, וכיצד נתן לעשות זאת? על ידי שבירת הרצונות שבלב, כי כאשר אדם עושה מעשה נגד עצמו הוא מראה בכך שלעצמיותו אין כל קיום, וכל כלו מוכן ומזומן אך ורק לשרת את אדונו. על כן, ביום הכפורים בו אנו שבים בתשובה שלמה ומקבלים על עצמנו את עול מלכות שמים, הרינו לובשים תכריכים, כאומרים: אנו ותאוותינו חשובים כמתים, וכל רצוננו הוא לעשות רצונך!

"על חטא שחטאנו לפניך בבלי דעת"

לא פעם, כאשר מוכיחים אדם על מעשה שעשה, הוא מצטדק וטוען: "פשוט לא שמתי לב למה שאני עושה". הצטדקות מעין זו, לא רק שאינה ממעיטה מחומרת המעשה שנעשה, אלא אף מוסיפה עליו, שכן אדם שעושה מעשים בבלי דעת, מוכיח כי שליטתו על איבריו אינה משלמת, ואם כן - מי יודע למה עוד הוא מסוגל?

"על חטא שחטאנו לפניך בהרהור הלב"

מסופר על שלמה המלך (מלכים א' ג') שחלם חלום בגבעון. בחלומו, נגלה אליו הקדוש ברוך הוא ואפשר לו את זכות הבחירה להחליט איזו מתנה חפץ לקבל מאת הבורא. "שאל מה אתן לך" - אמר לו ה'.

שלמה לא בקש עושר, נכסים או כבוד וגדולה, כי אם "לב שומע לשפט להבין בין טוב לרע". למה ייחל שלמה המלך? לקבל את עזרת האלוקים בהבחנה בין טוב לרע.

תגובת הקב"ה אליו היתה: "יען אשר שאלת את הדבר הזה... הנה עשיתי כדבריך... וגם אשר לא שאלת נתתי לך, גם עשר, גם כבוד". ה' יתברך העניק לשלמה גם את מה שבקש, וגם הוסיף לו אוצרות חנם של נכסים גשמיים, בעבור משאלת הלב הרוחנית שלו.

רבי יחזקאל אברמסקי עורר את התמיהה על ענין זה בשאלו: מאי רבותיה דשלמה? לו יציר, כי בן תורה ממצע, ישאל על ידי הקב"ה: "במאי בעת טפי, בעשרו של רוטשילד או בחכמתו של הגר"א מוילנא?!". הן אין כל ספק, כי יעדיף להתעשר בחכמת התורה ולא בממון. פשוט הדבר שלא יהסס וישיב כהרף עין: "חכמתו של הגר"א!"

אם כן, מאי רבותא דשלמה המלך?! מתרץ רבי יחזקאל כמובא בספר "מלך ביפיו": שלמה המלך השיב את בחירתו מתוך **חלום**! ותשובה שכזו שבאה בחלום, היא תשובה כנה ואמתית, המשקפת רצון פנימי ואמתי של האדם. בחירה כזו הבאה בחלום היא טהורה מכל נגיעות וחפה משקולים זרים! מה שאין כן, שאדם עונה זאת בהקיצ, יתכן ובשקול הדעת שלו מערבות פניות חיצוניות, ואין זה דוקא רצונו האמתי!

משמעות חדשה למילים "הרהור הלב", עליו יש לומר ודוי.

"היום יפנה השמש יבא ויפנה נבואה שעריך"

בספר **"נחלי בינה"** הביא בשם ה"ישמח משה" משל נפלא על מהות תפילת נעילה.

מושל עיר אחד, חנון ורב חסד, הוזקק לצאת מעירו אל מעבר לים, ומינה לעצמו ממלא מקום אשר ימשול בעיר בהעדרו. תקופה קצרה אחר נסיעת המושל, התברר לבני העיר לחרדתם כי המושל הזמני הוא אדם אכזר בעל אופי מושחת. הוא העלה את סכום המסים לגבהים, התעלל בתושבים ודרש מהם לבצע עבודות שונות למענו.

והנה, יום אחד הגיע מברק מאת המושל: הוא עומד לחזור אל העיר לבקור חטוף של יום אחד. התושבים האומללים הריחו ריח של תקוה - כעת הם יוכלו לגלות לו מה מעולל להם ממלא המקום, ולבטח יחליפנו באחר! אך דא עקא, אותו ממלא מקום לא היה טיפש, והבין בדיוק מה עומד להתרחש. כדי למנוע כל מפגש בין תושבי העיר למושל, ציוה על כל תושבי העיר לצאת אל השדות המקיפים אותה, על מנת לחפור שוחות ולבנות בצורים.

העבודה הקשה נמשכה מספר ימים, ובהם עמדה העיר שוממה מיושב. כשסוף סוף נסתיימו העבודות, חזרו בני העיר בשירה אל בתיהם, והנה - שוד ושבר: מרחוק נשמעה תרועת חצוצרות וצהלות סוסים. בקורו המיוחל של המושל

הסתים, וכרכרתו החלה לעשות את דרכה אל מחוץ לעיר! בהחלטה של רגע, נמנו וגמרו כולם שאין לאפשר לכרכרה לצאת מן העיר. במסירות נפש נשכבו כולם על הקרקע לפני שערי הברזל של העיר, ולא הניחו לסוסים לעבור. העגלון עצר בעל כרחו, ואך נראו פניו של המושל בחלון, החלו הכל לזעק: הצילנו! אל תניח אותנו שוב עם אותו בן בליעל!

והנמשל: במשך כל השנה אנו מתענים תחת ידו של היצר הרע, הממרר את חיינו בנסיונות קשים. על עשרת ימי תשובה נאמר: "דרשו ה' בהמצאו, קראהו בהיותו קרוב". בימים אלו ניתנת לנו האפשרות לפנות אל ה' ולבקש על נפשנו, אולם דוקא אז מכביד עלינו היצר את עולו, כדי שהימים יעברו ללא שנסיפק לעשות בהם תשובה! כך חולפים להם עשרה ימים, עד שאנו מגלים לחרדתנו כי הבקור עומד להסתיים: השמש מתחילה לשקוע... על כן אנו פורצים בתפילת נעילה בבכי וצעקות, ומתחננים לפני הקדוש ברוך הוא שלא ישאיר אותנו שנה נוספת תחת שלטונו של היצר, אלא יעזרנו לצאת מתחת ידיו ולהיות עבדי ה'.

"למען נחל מעושק ידיו"

בספר **"ממונם של ישראל"** מובאת עדות ממי שארח פעם את האדמו"ר **רבי אהרן מבעלזא** זצוק"ל. בתאור רשמי הבקור, התייחס הלה להקפדתו המיוחדת של האדמו"ר לשמירה על רכוש הזולת.

בדרכו לבית מארחו, נעצר הרבי בתחנת הרכבת. כמובן שמיד נאספו שם מאות אנשים לחזות בנעמו ולבקר בהיכלו, ומטבע הדברים נוצרה צפיפות גדולה, ומפני גודל הלחץ זו הדחק, התנפץ ונשבר אחד מן החלונות בבנין התחנה. נעצר האדמו"ר על עמדו, ואמר, כי לא יזוז ממקומו ולא ימשיך בדרכו עד אשר ישלמו כל הוצאות ההזק שנגרמו על ידי מקבלי פניו.

בתקופה מאוחרת יותר, עת עשה הרבי הקדוש את השבת בעיר חיפה, ונתלוו אליו המוני חסידים ואנשי מעשה, והיה ביניהם חסיד נדיב ומפורסם הרב דוד בלום, באותה שבת נשתברו בבית המדרש המקומי שלחנות ספורים וכן כמה מן הכסאות. ויהי בשבת בבקר, בזמן קריאת התורה, צוה רבי דוד לעשות לו ה"מי שברך" ונדב את תרומתו בעין יפה ונתחייב לשלם את סך כל הנזקים שנגרמו על ידי קהל הנאספים.

למשמע הדברים צהלו פני קדשו של הרבי זצ"ל, ואמר אחר כך לרבי דוד בהערכה עמקה: "דו האסט מיר ממש מחיה געווען" – החיית את נפשי!

